

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jan Ryby v právní věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic a. s.**, se sídlem Tomíčкова 2144/1, Praha 4, IČ 64949681, zastoupen JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D., advokátem, se sídlem Vinohradská 30, Praha 2, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2013, č. j. ČTÚ-53 900/2013-603,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předmět sporu a předcházejí řízení

Rada Českého telekomunikačního úřadu rozhodnutím ze dne 24. 9. 2013, č. j. ČTÚ-53 900/2013-603, zamítla žalobcův rozklad a potvrdila rozhodnutí svého předsedy ze dne 19. 4. 2013, č. j. ČTÚ-31 714/2013-613/VI. vyř., ve věci vrácení úroků ze záruky. Záruka byla složena ve výběrovém řízení za účelem udělení práv k využívání rádiových kmitočtů k zajištění veřejné komunikační sítě v pásmech 800 MHz, 1 800 MHz a 2 600 MHz, které bylo vyhlášeno rozhodnutím předsedy dne 12. 7. 2012, č. j. ČTÚ-120 780/2012-613, v částce 9/2012 Telekomunikačního věstníku. Předseda uvedeným rozhodnutím rozhodl tak, že se úroky účastníku řízení nevrací.

Žalovaný při rozhodování o rozkladu vycházel z podmínek vyhlášeného výběrového řízení (dále jen „podmínky“). Žalobce měl peněžitou záruku složit a taky ji složil dne 5. 9. 2012 na účet žalovaného č. 19-725001/0710 vedený u České národní banky (bod 3.5.1 podmínek). Podle vyjádření České národní banky ze dne 24. 7. 2013 byl tento účet ve smyslu § 45 odst. 4 a 5 zákona č. 218/2000 Sb., rozpočtová pravidla, příjmovým. Ze stejného vyjádření dále vyplynulo, že příjmový účet nebyl v letech 2012 a 2013 úročen. Žalovaný tak postupoval správně, když do bodu 3.5.1 podmínek uvedl příjmový účet, jelikož pouze z tohoto účtu by mohl případný úrok účastníkům řízení vrátit.

Žalovaný složené peněžité záruky účastníků výběrového řízení převedl na bankovní účet č. 6015-725001/0710 vedený u České národní banky („účet cizích prostředků“), jelikož dle § 45 odst. 4 rozpočtových pravidel by složené peněžité záruky účastníků výběrového řízení na příjmovém účtu ke dni 31. 12. 2012 propadly ve prospěch státního rozpočtu. Ačkoli účet cizích prostředků byl do 31. 12. 2012 úročen, úrok byl připisován přímo na příjmový účet státního rozpočtu ve smyslu § 45 odst. 7 rozpočtových pravidel, ve znění účinném do 31. 12. 2012, ke kterému nemá žalovaný oprávněný přístup, přičemž tento názor zastávalo i Ministerstvo financí. Jelikož od 1. 1. 2013 na základě zákona č. 501/2012 Sb. účet cizích prostředků nebyl úročen a úroky z tohoto účtu již nebyly příjmem státního rozpočtu, nebylo nezbytné peněžité záruky účastníků řízení převádět po 1. 1. 2013 zpět na příjmový účet.

Žalovaný dále uvedl, že pokud by peněžité záruky nebyly převedeny na účet cizích prostředků a propadly by ve prospěch státního rozpočtu ke dni 31. 12. 2012, nebyl by žalovaný schopen účastníkům výběrového řízení vrátit peněžité záruky ve lhůtě v bodě 6.3 podmínek. Z povahy složených finančních prostředků vyplývá, že se nejedná o příjmy státního rozpočtu, ale o vratné peněžité záruky dle § 147 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Prostředky přijaté ve formě záruk, které mají být vráceny, jsou tedy pro příjemce cizími prostředky, a proto nemohly být ponechány na příjmovém účtu, kde by koncem roku propadly do státního rozpočtu. Proto bylo nutné složené finanční prostředky převést na účet cizích prostředků, který se ze zákona zřizuje pro oddělené uložení cizích peněžních prostředků a jehož zůstatky koncem roku nepropadají.

Žalovaný se dle znění bodu 6.3 podmínek zavázal k vrácení pouze případného úroku vzniklého na účtu, jež byl uveden v bodě 3.5.1 podmínek, tedy na příjmovém účtu. Žalovaný převedl peněžité záruky na účet cizích prostředků, aby předešel vzniku škody. Nemůže mu být proto vytýkáno, že žádný úrok nebyl vrácen, pokud na příjmovém účtu nevznikl. Žalovaný se ale ani nemohl zavázat a nezavázal k vrácení úroků z peněžité záruky, které vznikly na účtu cizích prostředků, protože podle rozpočtových pravidel, ve znění do 31. 12. 2012, byly ze zákona příjmem státního rozpočtu.

Závěrem se žalovaný vyjádřil k námitkám žalobce. Žalovaný uvedl, že dodržel veškeré podmínky vyhlášení. Žalobce přitom nemohl spravedlivě očekávat, že bude mít ze své účasti ve výběrovém řízení hospodářský prospěch. Žalovaný se v podmínkách zavázal, že žalobci vrátí případný úrok vzniklý na příjmovém účtu, jelikož pouze z tohoto účtu by bylo možné úrok vrátit. V bodě 3.5.1 podmínek byl proto zvolen příjmový účet a nikoli účet cizích prostředků, který byl sice do 31. 12. 2012 úročen, avšak takový úrok nebylo možné převádět, protože byl ze zákona příjmem státního rozpočtu. Ačkoli si to žalobce

nepřipouštěl, rozpočtová pravidla na něho nepřímo dopadala. Je sice obvyklou obchodní praxí, že úroky přirostlé k peněžním prostředkům bývají pravidelným civilním plodem majitele, pokud ale příjmový účet úročen nebyl, nebylo co účastníkům vracet. Žalovaný rovněž nesouhlasil, že by napadeným rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv a svobod, protože napadeným rozhodnutím nebyla žalobci stanovena žádná povinnost a rozhodnutí mělo fakticky deklaratorní povahu. Jelikož napadené rozhodnutí obsahovalo dostatečné odůvodnění ohledně úročení, žalovaný považoval za bezpředmětnou námitku žalobce, že ho správní orgán prvního stupně měl seznámit se všemi skutkovými okolnostmi a průběhu nakládání s finančními prostředky žalobce. Žalovaný z uvedených důvodů dospěl ke stejnému závěru jako správní orgán prvního stupně.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobce podal u zdejšího soudu dne 27. 11. 2013 žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2013, č. j. ČTÚ-53 900/2013-603. Žalobce se domnívá, že žalovaný tímto rozhodnutím porušil povinnost vrátit žalobci reálně přirostlý úrok za období do 31. 12. 2012 k složené jistotě deponované na účtu žalovaného po dobu trvání výběrového řízení, k jejímuž splnění se žalovaný dle čl. 6.3 podmínek zavázal.

Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval ve vztahu k žalobci rozpočtová pravidla, tj. normu upravující hospodaření s rozpočtovými prostředky, jakož i další vazby uvnitř rozpočtové soustavy, včetně sankcí za porušení rozpočtové kázně, která na vztahy založené poskytnutím jistoty ze strany osob soukromého práva nijak nedopadá.

Žalobce rovněž poukazuje na to, že napadené rozhodnutí se nedostatečně vypořádalo s argumentací uplatněnou žalobcem v rozkladu, protože působí nepřesvědčivě a ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím vzájemně nekonzistentně.

Součástí žaloby je rekapitulace průběhu řízení. Žalobce popisuje, jak žalovanému složil finanční záruku v určené výši 250 000 000 Kč bezhotovostně na příslušný účet. Složením této částky na účet žalovaného pak vznikl soukromoprávní vztah mezi žalovaným a žalobcem, a to ze smlouvy o poskytnutí jistoty. Žalobce dále odkazuje na pravidlo v bodě 6.3 podmínek, podle něhož případný úrok ze záruky po dobu jejího uložení žalovaný vrátí účastníkovi. Žalobce uvedené pravidlo interpretuje tak, že pokud by po dobu deponování peněžních prostředků na účtu přirostly ke složené jistotě jakékoli úroky, zavázal se žalovaný toto úrokové zhodnocení zcela a bez jakýchkoli podmínek vyplatit žalobci jako majiteli těchto prostředků. Uvedený názor žalobce považuje za zcela logické a přirozené pravidlo. Za nelogické naopak považuje, pokud by v případě, kdy ke vzniku zajišťovaného závazku vůbec nedošlo, těžil z těchto prostředků příjemce jistoty.

Žalobce dále namítá, že nelze na žádném místě podmínek nalézt oporu pro závěr, že se žalovaný zavázal k vrácení případného úroku vzniklého toliko na účtu, jenž byl uveden v bodě 3.5.1 podmínek. Naopak ze znění bodu 6.3 podmínek a skutečnosti, že žalovanému nic nebránilo v tom, aby složené prostředky libovolně přesouval z jednoho

úctu na druhý, jednoznačně vyplývá, že účet žalovaného uvedený v bodě 3.5.1 podmínek označoval pouze místo, kam mají být jistoty jednotlivých účastníků řízení složeny, nikoli místo, kde měly být deponovány, resp. odkud by nutně musely být vráceny. Žalobce neměl nikdy povědomost o tom, že příjmový účet mohl být jediným účtem, na kterém mohly být složeny prostředky úročeny, ale z něhož by složená jistota měla navíc propadnout do státního rozpočtu bez možnosti vrácení těchto prostředků. Naopak logicky předpokládal, že žalovaný nenechá enormní množství prostředků jako řádný hospodář bez odpovídajícího ekonomického zhodnocení.

Žalobce vnímá argumentaci žalovaného jako snahu o odvedení pozornosti od podstaty věci. Pokud se na jakémkoli účtu žalobcem složené peněžní prostředky za dobu jeho správy zhodnotily, byl povinen v souladu s čl. 6.3 podmínek takové zhodnocení žalobci spolu s vrácením složené jistoty vydat. Přitom pravidlo obsažené v § 45 odst. 7 rozpočtových pravidel, ve znění do 31. 12. 2012, týkající se rozpočtové soustavy, nemůže zbavovat povinnosti provést smlouvenou dispozici. Rozpočtová pravidla upravují toliko hospodaření organizačních složek a právně zavazují pouze adresáty této normy, jimiž jsou výhradně orgány veřejné správy. Do právní sféry žalobce, jako soukromé osoby, nemůže jakákoli z těchto povinností žádným relevantním způsobem zasahovat, a proto se žalovaný nemůže odkazem na ní své odpovědnosti za porušení smluvního závazku zbavit.

Jelikož povinnosti lze fyzickým a právnickým osobám ukládat toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod (čl. 4 Listiny) a povinnost v § 45 odst. 7 rozpočtových pravidel, ve znění účinné do 31. 12. 2012, na tyto osoby nedopadá, nelze žalobci takovou povinnost uložit individuálním správním aktem, který napadené rozhodnutí bezpochyby představuje. Žalobce jednal po celou dobu od okamžiku vyhlášení podmínek v dobré víře, že pravidla pro vznik, trvání a ukončení vztahu, který založilo složení jistoty na účet žalovaného, byla zcela platně a jednoznačně sjednána v čl. 6.3 podmínek. Nebylo tedy povinností žalobce prověřovat, zda nějaký právní předpis upravující čistě vnitřní rozpočtové vztahy mezi orgány veřejné správy s tímto ujednáním nekoliduje. Případné pochybení v tomto směru zaviněné žalovaným tudíž nelze žalobci přikládat k tíži. Závěrem žalobce uvádí podobnost svého případu se situací ohledně dostavby tunelu Blanka a poukazuje na základní zásadu soukromého práva *pacta sunt servanda*. Žalobce proto navrhuje, aby zdejší soud zrušil rozhodnutí obou správních orgánů, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 13. 1. 2014 uvádí, že nesouhlasí s tvrzením žalobce ohledně nezákonnosti obou správních rozhodnutí. Žalovaný uvádí, že je ústředním orgánem státní správy, na který se vztahují právní předpisy upravující organizaci a vnitřní procesy orgánů vnitřní správy, včetně rozpočtových pravidel. Jiné účty, než na které pamatují rozpočtová pravidla, orgány státní správy nemohou zřizovat. Ačkoli si to tedy žalobce nepřipouští, rozpočtová pravidla se vztahují na tuto situaci a povinností žalovaného bylo se jimi řídit a podle nich postupovat. Žalovaný dále popisuje pohyb složených peněžitých prostředků a způsoby úročení, jak jej popsal již v napadeném rozhodnutí. Rovněž namítá, že se zavázal pouze k vrácení případného úroku vzniklého na příjmovém účtu, jenž byl uveden v bodě 3.5.1 podmínek, nikoli na účtu cizích prostředků. Pokud by žalovaný vyplatil žalobci úrok vzniklý na účtu cizích prostředků, postupoval by

v rozporu s rozpočtovými pravidly, ve znění účinném do 31. 12. 2012. Žalovaný nepochybně, že složená finanční záruka byla po celou dobu majetkem žalobce. Již sama formulace *případný úrok* jasně vypovídá o tom, že žádný úrok na příjmovém účtu vzniknout nemusel, jak se tomu ostatně stalo. Žalovaný pak osvětluje úročení na jednotlivých účtech a doplňuje, že nemohl vědět, jak se změní rozpočtová pravidla a úročení jednotlivých účtů. Žalovanému proto nelze vytýkat, že v bodě 6.3 podmínek připustil, aby v případě vzniku úroků z finančních záruk složených na příjmovém účtu tyto úroky účastníkům výběrového řízení vrátil. Přitom dodává, že advokáti i notáři v rámci běžné praxe využívají pro přijímání finančních prostředků do úschovy bezúročné účty a není jim vytýkáno, že řádně nehopodará s takto svěřenými finančními prostředky. Žalovaný se proto domnívá, že žaloba je nedůvodná a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)] a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, protože účastníci řízení po řádném poučení ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. s tímto postupem nevyjádřili v soudem stanovené lhůtě nesouhlas.

Žaloba není důvodná.

Ze správních spisů soud zjistil, že v dokumentu nazvaném *Vyhlášení výběrového řízení za účelem udělení práv k využívání rádiových kmitočtů k zajištění veřejné komunikační sítě v pásmech 800 MHz, 1 800 MHz a 2 600 MHz* ze dne 12. 7. 2012, č. j. ČTÚ-120 780/2012-613, Český telekomunikační úřad v bodu 6.3 mimo jiné stanovil: *„Případný úrok ze Záruky po dobu jejího složení na účtu Úřadu Úřad vrátí Žadateli na bankovní účet, z něhož byla Úřadu odeslána Záruka, a to nejpozději do 14 dnů ode dne, kdy dojde k vrácení nebo propadnutí Záruky.“* Přípisem ze dne 9. 4. 2013 se žalobce dotázal žalovaného, zda může vedle rozhodnutí o vrácení peněžitě záruky rovněž očekávat vrácení úroku ze záruky v souladu s ustanovením sedmého odstavce bodu 6.3 podmínek.

Předmětem sporu je posouzení otázky, zda žalobci dle čl. 6.3 podmínek v návaznosti na § 21 odst. 5 písm. j) zákona o elektronických komunikacích vzniklo veřejné subjektivní právo na úroky ze záruky, která byla složena pro účely výběrového řízení o přidělu rádiových kmitočtů, po dobu jejího složení u žalovaného.

Podle § 21 odst. 5 písm. j) zákona o elektronických komunikacích „[v]yhlášení výběrového řízení Úřad uveřejní v Telekomunikačním věstníku a na elektronické úřední desce Úřadu včetně výše a podmínek složení peněžitě záruky, je-li vyžadována pro zajištění průběhu a účelu výběrového řízení, a dále vymezení případů, kdy peněžitá záruka propadá“ (relevantní

části zvýraznil zdejší soud). Přitom poznámka pod čarou k tomuto ustanovení odkazuje v otázce peněžité záruky na § 147 správního řádu.

Podle § 147 odst. 3 správního řádu „[r]ozhodnutí o přijetí nebo uložení záruky se oznamuje jen účastníkovi, kterého se týká. Odvolání proti tomuto rozhodnutí nemá odkladný účinek; může je podat pouze účastník, kterému se rozhodnutí oznamuje. Výše uložené peněžité záruky nebo hodnota nepeněžité záruky nesmí být v nápadném nepoměru k rozsahu povinnosti, jejíž uložení nebo vznik lze očekávat. Při výběru a vracení peněžité záruky postupuje správní orgán, který záruku přijal nebo uložil, podle zvláštního zákona. Nepeněžitá záruka se uloží u správního orgánu; ten ji může předat do úschovy nebo ke skladování u právnické nebo fyzické osoby“. Přitom poznámka pod čarou k tomuto ustanovení odkazuje v otázce zvláštního zákona, podle kterého má správní orgán postupovat při výběru a vracení peněžité záruky, na zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.

Soud s ohledem na předmět řízení považuje za podstatné, aby před vypořádáním jednotlivých námitek popsal pro strany sporu své úvahy o povaze peněžité záruky dle § 21 odst. 5 písm. j) zákona o elektronických komunikacích. Výběrové řízení pro přiděl rádiových kmitočtů je zákonem regulovaný postup, kdy Český telekomunikační úřad autoritativně rozhoduje o udělení práva k využívání rádiových kmitočtů. V pravomoci úřadu je vyhlášení výběrového řízení, stanovení různých podmínek, ale i výběr vítěze, kterému budou práva k využívání rádiových kmitočtů udělena. O výsledku řízení rozhoduje úřad ve vztahu k jednotlivým účastníkům formou rozhodnutí. Zákon o elektronických komunikacích předpokládá opravné prostředky. Úřad má i pravomoc výběrové řízení zrušit a řízení zastavit.

V kontextu povahy výběrového řízení je nutné posuzovat i povahu a účel institutu záruky dle § 21 odst. 5 písm. j) zákona o elektronických komunikacích. Zákon o elektronických komunikacích v daném ustanovení obsahuje v poznámce pod čarou přímý odkaz na § 147 správního řádu, který v rovině obecného institutu upravuje záruku za splnění povinnosti. Soud si je vědom toho, že poznámky pod čarou nemají normativní charakter, ale pouze plní funkci návodného ukazatele směru, kterým by se měl ubírat výklad ustanovení indexovaného poznámkou pod čarou (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98, dostupný na: <http://nalus.usoud.cz>). Přitom odpověď, na který zvláštní předpis určité ustanovení odkazuje, nelze najít interpretací určité poznámky pod čarou, nýbrž interpretací samotného ustanovení. Soud ale při výkladu těchto ustanovení neshledal důvody, proč by se na institut peněžité záruky v § 21 odst. 5 písm. j) zákona o elektronických komunikacích neměla vztahovat obecná úprava obsažená v § 147 správního řádu.

Soud již výše popsal povahu výběrového řízení pro přiděl rádiových kmitočtů. S ohledem na zvolenou metodu právní regulace – autoritativní rozhodování o právech a povinnostech v oblasti veřejné správy – soud nepochybuje o tom, že se na výběrové řízení vztahují ustanovení o správním řízení. S ohledem na vázanost výkonu veřejné správy zákonem a subsidiaritu správního řádu (srov. § 1 odst. 2 správního řádu) se pak musí i na další aspekty výběrového řízení, které neupravuje přímo zákon o elektronických komunikacích, vztahovat obecná ustanovení o správním řízení.

Institut záruky za splnění povinnosti v § 147 správního řádu je obecnou úpravou, která v odst. 1 a 2 uvedeného ustanovení předpokládá existenci zvláštních zákonů, jež zakládají správním orgánům pravomoc k uložení záruky za splnění povinnosti. Vzhledem ke zcela nedostatečné úpravě peněžitě záruky v § 21 odst. 5 písm. j) zákona o elektronických komunikacích pak soud dospěl k jednoznačnému závěru, že v otázkách, které toto ustanovení neupravuje, se musí použít § 147 správního řádu. K tomu je možné doplnit, že již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2Afs 81/2004-54, č. 791/2006 Sb. NSS (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz), konstatoval, že „[p]rávní řád, založený na principech jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti s sebou nutně přináší imperativ stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích“. Ačkoli se v nyní posuzovaném případě nejedná o dva různé instituty, ale o vztah zvláštních a obecných ustanovení upravujících jeden institut, citovaný judikát připomíná maximu vykládat právní řád systematicky a s ohledem na účel právních předpisů.

Ze shora uvedeného vyplývá dílčí závěr, že pravomoc žalovaného ve vztahu k peněžitě záruce a samotná povaha uložené peněžitě záruky jsou založeny kombinací § 21 odst. 5 písm. j) zákona o elektronických komunikacích a subsidiárně § 147 správního řádu v otázkách, které zvláštní ustanovení neupravuje.

V nyní posuzovaném případě žalovaný v bodě 6.3 podmínek výběrového řízení stanovil celou řadu pravidel týkající se výběru, nakládání a vrácení peněžitě záruky. Soud ale ze znění § 21 odst. 5 písm. j) zákona o elektronických komunikacích shledal, že žalovaný mohl ve výběrovém řízení stanovit toliko:

- výši peněžitě záruky,
- podmínky složení peněžitě záruky a
- případy, kdy peněžitá záruka propadá.

Jelikož žalovaný je správní orgán a ve výběrovém řízení vystupoval v roli orgánu veřejné moci, byl vázán zásadou zákonnosti výkonu své pravomoci (§ 2 odst. 1 správního řádu). Žalovaný tak mohl v podmínkách výběrového řízení vymezit pouze shora uvedené okruhy. Pokud by žalovaný vymezil podmínky výběrového řízení, ke kterým postrádal zákonné zmocnění, jednal by nad rámec své pravomoci (*ultra vires*).

Žalovaný v bodě 6.3 podmínek výběrového řízení vymezil účel záruky, způsob určení její výše, podmínky jejího složení (způsob bezhotovostní úhrady a následky prodlení), způsob naložení s případným úrokem, důvody pro propadnutí záruky a pro vrácení záruky, včetně podmínek a způsobů jejího vrácení. Vznik úroků a jejich vrácení je přitom jednou z otázek, k jejíž úpravě § 21 odst. 5 písm. j) zákona o elektronických komunikacích žalovaného nezmocňuje. Proto vzniku a vrácení úroků by bylo možné se veřejnoprávní cestou úspěšně domáhat pouze tehdy, pokud by právní předpisy předpokládaly za dobu složení peněžitě záruky u správních orgánů vznik úroků a jejich vrácení.

Obecná úprava záruky za splnění povinnosti v § 147 odst. 3 správního řádu předpokládá podle poznámky pod čarou správu peněžitě záruky v režimu předpisů upravujících správu daní. Odkazovaný zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, byl s účinností od 1. 1. 2011 nahrazen zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád. Vzhledem k obsahové blízkosti obou zákonů (správní i daňový řád jsou základní procesní předpisy správních orgánů patřících k výkonné moci) a skutečnosti, že správní řád postrádá vlastní úpravu správy peněžitých plnění (příkladmo srov. § 106 odst. 3 správního řádu), dospěl soud k závěru, že v otázce výběru a vrácení peněžitě záruky se použijí ustanovení daňového řádu. Daňový řád upravuje především postupy pro vrácení peněžitých plnění v souvislosti se správou daní. Nejblížším možným institutem pro vrácení peněžitě záruky je institut přeplatku v § 154 až 155 daňového řádu, který upravuje postup při vrácení peněžitých plnění. Jeho úprava ale žádným způsobem nepředpokládá, že by po právu složené finanční prostředky u správního orgánu měly být za dobu takového složení jakkoli úročeny. Soud zároveň uvádí, že na místě není ani analogická aplikace § 254 daňového řádu, protože předmětem sporu není skutečnost, že by žalovaný uložil žalobci povinnost složit peněžitou záruku nezákonně.

V návaznosti na tyto právní závěry, kdy soud uvažil, že v posuzované věci neexistuje veřejné subjektivní právo na vrácení úroků, posoudil soud žalobní body. Vycházel přitom z konstantní judikatury, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66).

Žalobce předně namítá, že žalovaný měl povinnost žalobci vrátit reálně přirostlý úrok, k čemuž se zavázal dle bodu 6.3 podmínek. Soud k tomu uvádí, že právní normy, které složení, správu a vydání peněžitě záruky regulují, se vznikem úroku za dobu, kdy byla peněžitá záruka složena u správního orgánu, nepočítají. Aniž by se soud blíže zabýval výkladem bodu 6.3 podmínek, konstatuje, že pokud by se žalovaný veřejnoprávním způsobem zavázal k vrácení úroku, který vznikl za dobu složení peněžitě záruky u správního orgánu, neměl v kontextu výše citovaných veřejnoprávních norem k tomuto závazku pravomoc.

Žalobce se dále domnívá, že žalovaný nemohl ve vztahu k němu aplikovat rozpočtová pravidla. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou, protože správu peněžitě záruky upravují výše uvedené normy, které bez ohledu na rozpočtová pravidla nepředpokládají vrácení úroku, jenž vznikl za dobu složení peněžitě záruky u správního orgánu. Soud navíc dodává, že veškerá argumentace týkající se převádění finančních prostředků mezi jednotlivými účty postrádá v kontextu výše citované a vyložené právní úpravy pro nyní posuzovaný spor jakoukoli relevanci.

Další žalobcova argumentace směřuje k povaze peněžitě záruky. Žalobce dovozuje vznik soukromoprávního vztahu mezi ním a žalovaným a peněžitou záruku označuje za jistotu. Zdejšímu soudu jakožto soudu správnímu přísluší poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob (§ 2 s. ř. s.). Zdejší soud tak může

posoudit jen veřejnoprávní aspekty posuzované věci. V kontextu výše vyložených předpisů veřejného práva pak nezbyvá než konstatovat, že celá řada soukromoprávních argumentů žalobce postrádá v posuzované věci před správním soudem význam. Soud dále poukazuje na to, že vztah mezi žalobcem a žalovaným ohledně složení, správy a vrácení záruky byl veřejnoprávní. Peněžitá záruka není jistotou ve smyslu občanského zákoníku (§ 555 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., resp. § 2012 a násl. č. 89/2012 Sb.), ale zárukou za splnění povinnosti dle § 147 správního řádu. Z toho důvodu je nepřipadná i argumentace soukromoprávními zásadami, zejména zásadou řádného hospodáře, běžnou obchodní praxí a principem, že smlouvy se mají dodržovat (*pacta sunt servanda*). Výkon veřejné správy totiž vychází z vlastních zásad (srov. např. § 2 až § 8 správního řádu).

Pokud žalobce odkazuje na čl. 4 Listiny s tím, že povinnosti mohou být ukládány pouze na základě zákona a v jeho mezích, zdejší soud neshledal porušení tohoto principu. Žalovaný byl oprávněn peněžitou zárukou dle § 21 odst. 5 písm. j) zákona o elektronických komunikacích ve spojení § 147 správního řádu pro výběrové řízení stanovit a dále s ní s v souladu s právními předpisy nakládat (např. ji vrátit). Zároveň právní normy upravující institut peněžitě záruky nepředpokládají, že by finanční prostředky měly být po dobu složení u správního orgánu úročeny. Žalobci tedy nebyla uložena žádná povinnost nad rámec zákona.

Soud také shledal nedůvodným, že se žalobce dovolává své dobré víry v podmínky výběrového řízení. Ohledně výkladu bodu 6.3 se soud vyjádřil již výše. Dále doplňuje, že žalobce, jako zkušený a významný podnikatel na trhu s elektronickou komunikací, si mohl a měl být vědom kogentní právní úpravy peněžitě záruky. S ohledem na platné právo pak mohl zvolit vhodnou taktiku podle svých zájmů. Soud k otázce dobré víry rovněž uvádí, že při výkladu pravidel týkajících se peněžitě záruky nedospěl k právním závěrům, které by byly nepředvídatelné či překvapivé. Výkladem jednotlivých ustanovení soud totiž dospěl ke stejné právní konstrukci, jakou předpokládal zákonodárce, když doplnil normativní část předpisů o poznámky pod čarou.

Závěrem soud uvádí, že nerozporuje názor žalobce, že byl po celou dobu majitelem složených finančních prostředků. Žalobce si měl být ale vědom zákonné úpravy týkající se správy peněžitě záruky. Pokud nějaké úroky jednáním žalovaného fakticky vznikly, není s nimi spojen veřejnoprávní nárok žalobce. O případném soukromoprávním nároku nemá správní soud pravomoc rozhodnout (srov. § 2 s. ř. s.).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných

činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. března 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová
předsedkyně senátu